

In dankbare herinnering aan

Frits Eysink

echtgenoot van
Christien Dijkhuis

Hij werd geboren te Haaksbergen op 24 december 1909. Door het Sakrament van de Doop werd hij opgenomen in de gemeenschap van Christus. Hij stierf thuis, temidden van hen, met wie hij het leven gedeeld heeft, te Haaksbergen op 11 juli 1987.

Toen Frits nog een kind was, kwam hij van heel nabij al in aanraking met sterven en dood. Hij was pas 14 jaar, toen zijn vader stierf. Die ervaring is van grote invloed geweest op zijn verdere leven. Er groeide een hechte band met zijn moeder: als oudste van het gezin deelde hij haar zorg voor de andere kinderen. Zijn gevoel voor verantwoordelijkheid is altijd gebleven. Alles wat het leven kan bieden aan vreugde en verdriet heeft hij meegemaakt. Vooral tijdens de jaren van de oorlog was het niet gemakkelijk. Zoals vele anderen kwam ook hij in een kamp in Duitsland. In die onzekere tijd moest ook hij ervaren hoe onmenselijk mensen voor elkaar kunnen zijn. Dat heeft hem diep geraakt, omdat hijzelf altijd goed wilde doen aan anderen: hij was iemand, die gevoelig was voor wat er in de ander leefde. Misschien dat hij daarom niet graag praatte over die periode in zijn leven.

Wij hebben hem vooral leren kennen als een trouwe echtgenoot en fijne vader en opa. Hij was eenvoudig en eerlijk: hij ging recht door zee en je wist wat je aan hem had. De waarden, die hijzelf in het leven belangrijk vond, wilde hij meegeven aan zijn kinderen en

kleinkinderen. Tegelijk wist hij hen de ruimte te geven om een eigen weg in het leven te vinden.

De laatste jaren heeft hij het sterven moeten leren. Zijn lichaam werd steeds zwakker, zijn krachten minder. Maar juist toen bleek de kracht van zijn geloof. Hij was niet bang om te sterven want hij geloofde in het leven. Hij was tevreden met alles, wat hij in dit leven mocht ontvangen. Zijn vrouwen in een God, die leven wil voor mensen over de grens van de dood heen, was groot. Hij wilde graag sterven in het huis en de omgeving, waar hij zo intens leven had gegeven en ontvangen. We zijn dan ook erg blij, dat hij dat laatste moment thuis nog afscheid kon nemen. Zijn en onze laatste wens werd hiermee vervuld. Ook wij zijn er dan ook van overtuigd, dat hij nu voorgoed thuisgekomen is en dat nu tot hem gezegd is: „Kom goede en trouwe dienaar, en leef in mijn geluk”. In dat geloof hebben we op 15 juli afscheid van hem genomen en zijn lichaam te ruste gelegd op het r.k. kerkhof „Het Waarveld” te Haaksbergen.

Dat hij mag leven in de vrede van de Heer.

Dank u wel, dat u aan ons gedacht hebt bij het overlijden van mijn geliefde man, onze zorgzame vader en opa.

Fam. Eysink